

[Christophersen]

anden anvendelse, og de mange kritisable forhold, som i 1976 førte til, at man fastholdt sin beslutning, ja, de eksisterer minsandten stadig. Jeg er ikke i tvivl om, at en række af dem er blevet endnu mere kritisable. Hvordan ser bygningerne ud? Hvordan er brandsikringen? Hvordan er de sundhedsmæssige forhold? Ja, regeringen ved det dårlig nok, for ministeren siger i sin egen redegørelse, at siden 1974 har man ikke været i stand til at danne sig et indtryk af disse ting.

Med hensyn til arealernes senere anvendelse, som man nu påberåber sig, er der jo heller ikke sket nogen ændringer. I den diskussion, der blev ført i 1976, var det jo også sådan, at man vidste, at der ville gå et stykke tid, inden man kunne anvende arealet eller en del af det areal, vi nu taler om.

Ja men hvad er det så, der har ændret sig? Hvad er så grunden til, at socialdemokratiet nu har rejst en forespørgselsdebat, og hvorfor svarer forsvarsministeren, som han har gjort? Ja, regeringen siger det jo ikke direkte, men vores opfattelse er, at den reelle baggrund for denne debat og den reelle baggrund for regeringens måde at gå ind i sagen på nu er, at man frygter ulovlige, voldelige reaktioner, hvis man gennemfører folketingets beslutning. Det er jeg bange for er realiteten bag regeringens handling i denne sag. Jeg bliver nødt til at sige meget klart på venstres vegne, at det argument vil vi overhovedet ikke acceptere. Det ligger under folketingets værdighed at drøfte den form for argumenter. Det kan ikke være sådan, at vi skal ændre klare vedtagelser i dette folketing, at vi skal tilsidesætte realitetsindholdet i en højesteretsdom, fordi man ellers risikerer at blive mødt med ulovlige og voldelige reaktioner.

Konsekvenserne af at bevæge sig ind på den vej er helt uoverskuelige. Hvad vil de mennesker ikke tænke og sige, som på mange andre områder har siddet i en ulovlig situation, men som loyalt har måttet bøje sig for folketingets, for administrationens og for domstolenes afgørelse? Hvad med den, der har overtrådt by- og landzonenloven, som er kommet til at udvide et værksted med nogle få kvadratmeter og får at vide, at han skal rive det ned og betale, hvad det koster, og måske endda få pålagt dagbøder? Hvad med den, der har overtrådt prislovgivningen, taget 50 øre for meget for en herreklipping, eller

hvad man nu ellers kan blive ramt af fra myndighedernes side, men som loyalt bøjer sig for det, betaler sin bøde, sætter sin pris ned og lader det offentlige konfiskere fortjenesten? Hvad med den, der rammes af bevrterlovgivningens regler, som sælger en øl i sin cigarforretning og får en dom for det? Hvad med den, som ikke indsender moms og kildeskat til tiden? Hvad med den, der bliver eksproprieret væk fra den ejendom, hvor han bor, fordi samfundet kommer og siger: nu skal vi bruge din ejendom til et formål, som du måske ikke er interesseret i, men som vi som fællesskab gerne vil tilgodese? Hvad tænker ikke alle de, som f. eks. er enig med socialdemokratiet om, at man skal have lov til at ekspropriere til boligformål, hvad tænker de ikke i denne situation? Og hvad tænker ikke de, der rammes af ekspropriationer?

De leder forgæves efter frisind og tolerance, som hr. Tastesen taler om. De leder forgæves efter en regering, som er parat til i deres særlige situation at gøre en undtagelse. Og hvorfor leder de forgæves efter det? Fordi de er alene, fordi det er enkelte personer. De er for få, som én skrev forleden dag i en avis. Hvor mange skal vi være, før vores trussel om ikke at ville bøje os for lovgivningen og for domstolene er tilstrækkelig effektiv? Denne argumentation er ikke acceptabel for folketinget. Den krænker anseelsen, og den rører ved et grundlæggende retsprincip i vores danske samfund helt tilbage fra 1241, at alle er lige for loven, og loven er lige for alle. Det synes jeg der også er grund til at sige i dag.

Ja men står vi ikke over for et tidspres? Er det ikke sådan, at vi nu er i en situation, hvor regeringen, selv hvis den gerne ville, ikke kan nå det? Det er det næste argument, vi hører. Vi kan ikke pludselig gå i gang og om 14 dage eller en måned eller 6 uger lade fogedsagen fortsætte. Vi kan ikke lave en øjeblikkelig rømning nu. Jeg vil godt minde om, at det var netop det argument, der var baggrunden for, at vi den 30. marts 1976 ændrede afgørelsen af 1975. For da kom den samme regering til folketinget med sin justitsminister, hr. Orla Møller, i spidsen og sagde: nu må vi have ændret dagsordenen fra 1975, for vi kan ikke handle under pres fra en bestemt dato. Vi må have mulighed for, som den daværende justits- og forsvarsminister sagde, at iværksætte en rolig og nor-